

Scris de newsreporter pe 30 august 2021, 10:12

Regizorul Emanuel Parvu in competitie la festivalurile de film Venetia si San Sebastian (interviu)

Emanuel Parvu vorbeste intr-un interviu acordat News.ro despre participarea anul acesta atat in calitate de actor, cat si de regizor la doua dintre cele mai importante festivaluri de film din lume, Venetia si San Sebastian, despre confirmarea necesara parcursului unui creator, despre personaje pozitive si negative, despre lupta dintre bine si bine sau cum intentiile bune duc (si) la moarte. Familia este una dintre obsesiile lui si incearca sa o exploreze cat mai mult in filmele pe care le face. Este exigent la filmari, pentru ca „va ramane pentru tot restul vietii mele”, iar acum pregateste deja al treilea lungmetraj din postura de regizor, conform news.ro, citat de stiripesurse.

media-163022069086805800.jpg

---

in luna iunie a acestui an, Emanuel Parvu a fost premiat cu Gopo pentru rolul secundar din „5 Minute”, regizat de Dan Chisu.

La a 78-a editie a Festivalului de la Venetia, care va incepe pe 1 septembrie, lungmetrajul „Miracol”, de Bogdan George Apetri, in care interpreteaza rolul principal, va fi prezentat in competitia Orizzonti.

in a doua jumatate a lunii septembrie, va participa la Festivalul de Film de la San Sebastian cu cel de-al doilea lungmetraj pe care l-a regizat, „Marocco”, selectat in competitia New Directors.

Pe langa toate acestea, la cel mai recent concurs al Centrului National al Cinematografiei a primit un credit de finantare pentru un scurtmetraj de fictiune, cu titlu „E mai bine-asa”, ce va face trecerea spre al treilea lungmetraj al lui.

in plus, filmul „Neidentificat”, regizat de Bogdan George Apetri, din distributia caruia face parte, a fost premiat cu Trofeul Anonimul 2021.

„Neidentificat” si „Miracol” fac parte dintr-o trilogie a lui Apetri, iar in filmul selectat la Venetia actorul este un inspector de politie - „primul rol de om bun pe care l-am facut”, dupa cum spune.

Filmul spune povestea Cristinei, o tanara calugarita care se vede nevoita sa se strecoare in afara manastirii pentru a rezolva o problema urgenta. Pe drumul de intoarcere este atacata, iar inspectorul de politie reface calatoria ei si ancheta lui aduce la lumina indicii si dezvaluiri ce conduc spre un posibil miracol.

Emanuel Parvu, care a lucrat ca actor pentru unii ca Adrian Sitaru, Cristian Mungiu si Dan Chisu, a castigat cu lungmetrajul de debut, „Meda sau Partea nu prea fericita a lucrurilor” (2017), premiul pentru regie la Sarajevo IFF. Pentru al doilea lungmetraj a ales sa exploreze tot familia si problemele ei.

„Marocco”, ce va avea premiera mondiala la San Sebastian, urmareste destinele a doua iubiri care ajung in situatii de viata si de moarte ca urmare a neincrederii. Este o poveste universala despre responsabilitatea morala a faptelor care duc la consecinte fatale, dar si despre lantul faptelor mici facute cu intentii bune care genereaza prabusirea unui esafodaj construit pe o iubire puternica. Din distributie fac parte Serban Pavlu, Ana Indricau, Emilia Popescu, Crina Semciuc, Tania Filip si Mihaela Sarbu.

Regizor, scenarist, actor si conferentiar universitar, Parvu a scris si regizat anterior o serie de scurtmetraje multi-premiatate: „O familie”, 2009 - Sarajevo IFF, Trieste IFF, Valladolid IFF; „Pui, cartofi prajiti si-o cola”, 2012 - cel mai bun scurtmetraj la Anonimul IFFF.

in 2018, a realizat scurtmetrajul „Totul e foarte departe”, care a fost premiat la Festivalul de la Film de la Valladolid - sectiunea Punto de encuentro, intrand astfel in cursa pentru nominalizare la premiul Oscar pentru scurtmetraj 2020.

Prezentam integral interviul acordat News.ro de actorul si regizorul Emanuel Parvu:

Cum impaci actoria si regia? Cum ai pornit pe caile astea?

Emanuel Parvu: Nevoia il invata pe caraus, cum se zice. Am pornit din nevoie. Mi-am dat seama, cand eram mai tanar, ca nu o sa vina rolurile pe tava, ca nu e chiar asa, ca in filme. Am plecat din teatrul de stat, unde am apucat sa intru, si m-am dus in teatru independent, ca sa joc roluri mai mari si ca sa fie mai... altfel. in 2004 - 2005, era doar Green Hours, unde juca toata lumea, incepand de la Maia Morgenstern la Coca Bloos, pentru ca era singurul. Am pornit acolo cu o piesa pe care mi-am si scris-o singur, „Sectorul S”. incercasem sa cumpar o piesa de afara, dar drepturile costau 40 de dolari pe spectacol. M-am gandim ca daca aveam 40 de dolari, ca student, nu mai stateam de vorba cu nimeni... Asa ca mi-am scris singur, am jucat-o, regizat-o si mi-am facut singur si costumele, am luat niste colegi de clasa, si m-am trezit si nominalizat la

UNITER.

Si piesa pe care voiai sa o cumperi?

Emanuel Parvu: Nici nu mai stiu cum se numea.

De la primul text si primul spectacol a venit firesc...

Emanuel Parvu: A venit un film de scurtmetraj. Scriam pentru televiziune pe atunci si, la un moment dat, am simtit nevoia sa merg un pas in plus si am facut un scurtmetraj. Nu stiam sa scriu scenarii. Scriam piese de teatru si, cand m-am dus la producatoarea mea de atunci, i-am dus trei pagini in Word, scriind dialogul cum scriam eu piesele de teatru. Ea a ras si mi-a zis sa ma duc sa invat sa scriu scenariul si sa il aduc. Deodata ne-am trezit si cu el pe la Trieste, pe la Valladolid, prin tot felul de festivaluri si a inceput o chestie... Am zis: „Cred ca se poate”. Pe urma, usor, usor, filme scurte, lungi.

E adevarat ca un festival da unui actor, unui cineast un imbold, il motiveaza?

Emanuel Parvu: Si actoria si regia sunt niste meserii care nu functioneaza decat pe baza de confirmare. Tu nu poti fi bun la tine acasa, in sufragerie, si sa te laude pestii din acvariu. Trebuie sa fie un soi de confirmare. Acum, depinde de tipul de confirmare, pentru ca, uneori, se confunda succesul cu valoarea, vorba domnului Ceausu. Daca are succes nu inseamna ca e si valoros. Trebuie sa vezi unde incerci sa te incadrezi, pentru ca e mai greu, mai ales in ziua de astazi si mai ales in Romania, sa le ai pe toate. Cine are succes la Antena 1 cu poale-n cap nu are cum sa mearga la Cannes si atunci trebuie sa vezi de care parte a barcii esti.

Sunt unii care spun ca se bucura ca sunt selectati sau premiati la festivaluri, dar sustin ca nu isi doresc neaparat asta, ca fac ce le place si ce vor pentru ca vor.

Emanuel Parvu: Daca nu ar fi lucrul ala, ei nu ar putea merge mai departe, pentru ca e mai greu sa faci un film pe care sa nu il arati nimanui, sa il arati la tine acasa, si pe urma sa primesti finantare pentru altul. Cum este in tarile europene - exista un punctaj pe care il fac si regizorul si producatorul, in urma succesului artistic, adica festivaluri, si in urma succesului comercial, adica numarul de spectatori. Astea se contorizeaza si vezi unde te incadrezi ca sa poti primi finantare ulterior.

La Venetia, cel mai longeviv mare festival din lume, Romania a fost mai rar prezenta.

Emanuel Parvu: Sunt cateva mari pe care le stie toata lume si cam pe aici trebuie sa te scalzi - Cannes, Berlin, Venetia, Karlovy Vary, San Sebastian...

Cum a fost participarea ta la „Miracol”? E o alta colaborare cu Bogdan George Apetri, care spunea ca „Neidentificat” si „Miracol” sunt parte dintr-o trilogie.

Emanuel Parvu: Da. Ne-am cunoscut la New York, mi-a vorbit despre scenariu, ne-am intalnit si in Romania, am dat casting - un casting foarte greu si foarte serios - si m-a anuntat ca am luat rolul si sa incepem lucrul. Am avut repetitii, asa cum e normal, si acolo discuti toate lucrurile. E important sa incerci sa intelegi exact ce vrea autorul sa zica, de ce replicile alea sunt asa si de ce poate cateodata nu se pot schimba. Daca ai vrea sa le schimbi tu, actor, regizorul trebuie sa vada de ce, ce ai simtit. Ca regizor e foarte greu, cand esti implicat in proces. S-ar putea, uneori,

cand esti in padure sa nu o mai vezi de copaci. Vine cineva care nu e atasat inca emotional de chestia aia si vede lucrurile mult mai obiectiv fata de tine si e important sa comunici cu actorul sa vezi de ce a simtit asa. Repetitiile au durat vreo 2 luni si lucrurile s-au asezat. Cand am mers la filmare stiam ce aveam de facut si ne concentram doar pe partea de actorie si de camera. Nu mai aveam nimic de descoperit inaintea, pentru ca eram cu temele bine facute. Si cand sunt de partea cealalta a camerei, in spatele ei, imi place sa merg cu temele foarte bine facute, sa executam ceva ce stim foarte bine. Pentru ca la filmare e foarte multa presiune de la productie, de la vreme, de la neprevazut si trebuie sa stii foarte bine ce ai de facut. Trebuie sa ai un plan temeinic.

Cum ai caracteriza rolul din „Miracol”? Unde l-ai plasa intre toate celelalte pe care le-ai jucat?

Emanuel Parvu: in general, m-am invartit in zona politisti, procurori, oameni rai. Aici e un politist, dar e om bun. Cred ca e primul rol de om bun pe care l-am facut si e un politist care face transferul, foarte nasol pentru el, din aria profesionala in aria personala a unui caz, iar asta ii disturba creierii foarte mult. Partea grea a fost sa vezi unde e balanta, dar aici l-am avut tot timpul pe Bogdan langa mine, care zicea daca e buna sau daca mai lucrăm la ea. Cat de repede faci trecerea din profesional in personal, ca sa nu fie agresiva pentru public - balanta a fost singurul lucru care era foarte important.

Filmul abordeaza un subiect delicat. Cum l-ai asimilat?

Emanuel Parvu: De fiecare data, incerci sa fii. Nu imi place sa joc, nu stiu cum e. Personajul, pentru mine, nu exista, sunt niste vorbe moarte scrise pe o foaie. Acolo e personajul. Omul, in sala, ma vede pe mine sau pe altul, pe cine a luat rolul. Trebuie sa vezi cum ajungi sa ridici rolul, vorbele alea, sa fii cumva omul ala. Cum faci trecerea asta? Nu stiu. E o perioada lunga in care cred ca trebuie sa vezi cum ai putea - prin imbracaminte, ticuri, tunsoare - sa faci tranzitia, astfel incat cand ajungi la filmare sa fii omul ala. Esti tot tu, dar cu niste ganduri usor modificate si trebuie sa spui niste vorbe care sa para ale tale.

Este solicitant, de la rol la rol.

Emanuel Parvu: Este, pentru ca e o presiune psihica foarte mare pe care actorul o constientizeaza - aceea a jocului. Daca simti si tu ca joci, nu e bine. Din punctul meu de vedere. Daca simti si tu ca joci, sigur o sa simta si spectatorul. in functie de cum te raportezi la oamenii de langa tine, la partenerii de platou, la ceilalti, poti ajunge sa fii omul ala.

Vei face parte si din distributia ultimului film din trilogie?

Emanuel Parvu: Cred ca da, depinde de povestile pe care le scrie Bogdan - pentru ca sunt prezente si in primul si in al doilea si o sa fie si in al treilea, dar o sa aiba alt tip de pondere. in principiu, fiind toate legate de acea sectie de politie, fiind angajat acolo, esti p-acolo. „Neidentificat” si „Miracol” au fost filmate in acelasi timp si, cateodata, cred ca a fost cumplit si pentru el, pentru ca avea filmare dimineata la un film si dupa-amiaza, la celalalt. Au estetici, stilistici diferite, actorii sunt aceiasi si asta a fost o chestie foarte buna. Cred ca energia noastra s-a simtit. Am filmat la Piatra Neamt si stateam impreuna, nu plecam la noi acasa, seara, si reveneam. Stateam acolo.

Dupa Venetia, la scurt timp, vine San Sebastian, unde vei merge ca regizor. Am fost la filmari la „Marocco” pe cand avea titlul de lucru „incredere”, ce s-a mai schimbat la el intre timp?

Emanuel Parvu: Cred ca oamenii nu au foarte multe obsesii, cred ca au putine obsesii si depinde de cat de adanc reusesti sa mergi in ele sa incerci sa te cunosti. Una dintre obsesiile mele este familia, relatiile de familie. Cred ca cea mai puternica forma de iubire este intre parinte si copil. Dar asta are foarte multe fete si ascunzisuri si lucruri pe care nu le stim si care nu se spun si pe care le pastram cateodata doar pentru noi. imi place sa explorez asta foarte mult si am facut-o si in „Meda”. Acolo era un copil infiat, aici este unul sange din sangele tau si se schimba putin situatia. Cred ca in mecanismul asta al iubirii, care are multe compartimente, o mare rotita este increderea. Daca o rotita nu functioneaza bine, atunci mecanismul se blocheaza. Lupta cea mai mare a fost sa nu am un personaj negativ in film, sa nu fac lupta clasica dintre bine si rau, ci sa fac o lupta noua dintre bine si bine. in Romania se zice „dusmanul binelui e mai binele”. Toata lumea vrea sa faca bine aici, doar ca la sfarsit mor oameni. Toti au intentii bune, doar ca nu coincid.

Paveaza drumul spre iad?

Emanuel Parvu: Paveaza drumul spre iad si chiar in „Epistola catre romani” a apostolului Pavel spune „si nu fac binele pe care vreau sa il fac, ci fac raul pe care nu vreau sa il fac si asta fac in continuare”. Asta i se intampla si lui Serban Pavlu. Nu face binele pe care il doreste, ci face raul pe care nu vrea sa il faca si asta face in continuare.

Care este punctul de plecare pentru acest bine sau mai bine?

Emanuel Parvu: Este un lantisor pe care tatal il face cadou fiicei, iar ea il da unui copil bolnav de cancer dintr-un spital unde ea face voluntariat. Tatal nu o crede, crede ca l-a vandut, si de aici pleaca toate lucrurile, pana se dovedeste ca ea a spus adevarul, iar tatal se simte atat de vinovat de asta incat reactioneaza mult peste masura. Vinovatia il preseaza si il face sa se transforme.

De la „Meda” la „Marocco”, cum s-a schimbat stilul tau de a face film? Gasesti ca ti-ai gasit stilul sau nu cauti asta?

Emanuel Parvu: Eu sper sa nu mi-l gasesc vreodata, pentru ca imi place foarte mult cautarea. Am scris scenariul cu Alexandru Popa, adica a pornit dintr-o idee a mea, el a scris scenariul si pe urma am lucrat amandoi la el si am facut-o foarte multe luni, si imi place sa descopar lucruri, sa vad cum poti sa spui un anumit lucru in tot felul de forme. Cred ca atunci cand ai 20 de ani o spui intr-un fel, cand ai 30 de ani o spui intr-un alt fel, la 40 de ani o spui altfel. Sau s-ar putea sa spui din acelasi unghi, dar sa pui alta lumina si atunci sa para altceva. Lucrurile, in general, nu se schimba, ci ne schimbam noi si raportarea noastra la ceea ce vedem. Mi se pare ca e la fel si cu muzica si cu filmul. Sunt multe filme pe care le vedeai la 20 de ani si nu iti spuneau nimic, apoi le vezi la 40 de ani si iti vine sa lesini pentru ca iti dai seama ce prost erai la 20. Cred ca e foarte bine sa ai un stil, stiu o gramada de regizori care sunt recognoscibili, dar, pe de alta parte, pe mine ma racaie sa caut, sa vad povestea pe care voiam sa o spun acum cinci ani cum as spune-o acum, vizual, ce tip de storytelling as adopta si ce estetica as folosi care sa sustina stilul ala. E un proces un pic mai elaborat. Ce nu imi place niciodata la un film e sa vad o ilustrare a dialogului. Devine ca la televizor: cel care vorbeste trebuie sa fie in cadru. Nu ma intereseaza genul asta de film, nu ma regasesc in el.

De ce „Marocco”?

Emanuel Parvu: Nu ne-am jucat toti, cand eram mici, jocul cu betisoare?! Daca miscai un bat dintr-

o parte, se strica totul, se misca totul. Asa mi se pare si in film: se intampla ceva intr-o parte care, de fapt, are consecinte in cu totul si cu totul alta parte, neasteptat.

Joaca foarte multe femei in filmul tau. A fost o alegere constienta?

Emanuel Parvu: Nu, traim intr-o lume impartita intre femei si barbati si sunt situatii si situatii. Daca faci un film cu mineri, o sa iti sara lumea in cap de ce sunt atat de putine femei... pentru ca sunt foarte putine femei miner. Daca ai face un film intr-o puscarie de femei, e evident. Depinde mult de subiect. Daca gandesti in termeni de „sa mearga la Cannes” sau fac un film cu femei „pentru ca se poarta”, cred ca pui un pic carul inaintea boilor. Traim intr-o serie de confuzii majore acum. Domnul Tutea spunea „sa nu confundam idealurile cu scopurile”. Scopul e sa faci un film. Poate ca idealul e sa misti niste suflete dupa ce ai murit. Se zice ca actorii nu mor decat atunci cand le moare ultimul spectator. Exista actori romani care au murit si pe care ii vezi in filme acum si continua sa miste suflete. Depinde care e idealul tau, ce iti doresti de la viata. Eu nu mi-am propus sa fac un film cu femei. Majoritatea sefilor din spitalele de oncologie pediatria sunt femei, pentru ca ele, cred, se descurca mai bine cu copiii - si de la Fundeni si de la Marie Curie si peste tot pe unde am facut prospectii. Probabil ca mi-a ramas in cap si cand am scris personajul sef de sectie l-am vazut femeie. Asa a iesit.

Ai schimbat mult in povestea filmului pe parcurs?

Emanuel Parvu: Exista niste filtre care transforma filmul si sunt foarte mari. Primul filtru major e de la idee la scenariu. Oameni care nu sunt din breasla iti spun „domne, am o idee minunata, ar iesi un film genial” si iti explica in 2 minute ideea, care cateodata nici nu e rea. Dar de la 2 minute de discutie la 150 de pagini de scenariu e un drum foarte lung si extrem de anevoios si exista sansa sa nu mai aiba nicio legatura cu ideea aia, pentru ca iti dai seama pe parcurs ca aia nu era o idee chiar atat de buna si sunt legaturi pe care nu le poti face. Sidney Lumet spunea ca diferenta dintre fictiune si realitate este ca fictiunea trebuie sa fie logica. Asta este elementul esential atunci cand scrii un scenariu, pentru ca principiile spectatorului nu s-au schimbat de la Aristotel incoace: cred si inteleg. Trebuie sa ii crezi pe actorii aia si sa intelegi povestea.

Cum lucrezi cu actorii?

Emanuel Parvu: Sunt foarte exigent si am senzatia cateodata, imi mai spun uneori colegii actori, ca ii chinui foarte rau. ii chinui foarte rau pentru ca imi este foarte frica si pentru ca stiu ca eu nu filmez filmul ala a doua oara. il filmez o data si el va ramane pentru tot restul vietii mele si pentru tot restul vietii actorului. Cand am zis la o secventa „tras, mergem mai departe”, secventa aia ramane pentru tot restul vietii, atarna de gat. Pentru actori e mai simplu, pentru ca ei fac mai multe filme. La regizori, facand mai putine, secventa aia atarna mult mai greu si atunci nu pot sa las, sa trec peste ceva stiind ca nu am facut tot posibilul ca secventa aia sa iasa bine. E ceva ce ma opreste fizic. Tragem pana cand lesinam toti si murim si dupa aia mergem mai departe. Sunt rau. Trag foarte multe duble. Niciodata nu folosesc nimic din primele zece. in primele zece abia suntem gata cu miscarea de camera, cu sunetul, vezi ce se intampla cu actorii, apoi incepem sa lucram la actorie.

Recent au fost anuntate rezultatele concursului CNC si figurezi cu o finantare pentru un scurtmetraj.

Emanuel Parvu: imi place sa fac scurtmetraje, pentru ca la scurtmetraje, neintrand in cinema, nu

e presiunea atat de mare. La scurtmetraje iti poti exprima parerile tale despre cinema fara sa fii tras la raspundere. Ele au doar circuit festivalier, nu ruleaza in cinema, deci nu trebuie sa ia ratingul de la CNA, si atunci te exprimi. Nu prea intereseaza pe nimeni scurtmetrajele, in afara de festivaluri, si atunci te lasa un pic sa te joci in curtea scolii asa cum crezi tu. Ai oarecare libertate. Nici distribuitorii nu sunt exigenti, nici discutiile nu sunt atat de mari, lucrurile sunt mai lejere. Scurtmetrajul iti da o gura mare de aer. iti permiti sa incerci. Este un sentiment foarte frumos.

Acum cu ce o sa te joci?

Emanuel Parvu: Cu o pregatire pentru al treilea lungmetraj cu care suntem deja in lucru. Am scos niste secvente din el - am facut acelasi lucru si la „Meda” - si asta ma ajuta sa imi dau seama de lucruri. in general, experimentez tehnic foarte mult la scurtmetraj. Folosesc anumite stiluri de filmare si, vazandu-l, imi dau seama de ce sa ma feresc la lungmetraj. Vad lucrurile care nu imi plac si stiu sa ma feresc. Este o poveste de familie, evident. Este vorba despre un copil pe care societatea nu il intelege. Ce este mai rau e ca familia lui face parte din societatea asta care nu il intelege. Este vorba despre captivitatea fizica si emotionala, un paradox, avand in vedere ca parintii, in general, ar trebui sa ofere protectie. Din pacate, genul asta de protectie de foarte multe ori se transforma intr-o inchisoare si nu mai e protectie. imi place sa vad cum e cand te uiti din alt unghi la lucrurile astea. Am pornit cu un parinte care avea un copil adoptat, in „Meda”, am trecut printr-o familie cu parinti care nu au incredere in ce spune fata lor si acum am ajuns la o familie complet neintelegatoare fata de copil. E in pregatire, cred ca partea de finantare va acoperi inca un an si jumătate si sper sa filmam in vara lui 2023.

[stiripesurse](#)

ADRESA: <http://crct.ro/hylu>